ΟΜΙΛΙΑ ΑΡΧΗΓΟΥ

Σεβασμιότατε,
Σεβαστοί πατέρες,
Αγαπητά μας παιδιά,
Κυρίες και κύριοι,
Αυτό ήταν. Και να μαστέ στους τίτλους τέλους. Αγαπητέ μας Σεβασμιότατε, μέσα σε αυτές τις παράξενες εποχές που ζούμε, μας δώσατε και φέτος την ευκαιρία, αναλαμβάνοντας εξ ολοκλήρου την ευθύνη να έρθουμε στην αγαπημένη μας κατασκήνωση με πραγματική ελευθερία Χριστού χωρίς απαγορεύσεις και περιορισμούς. Σε πείσμα των καιρών και των ύπουλων συνθηκών η δυνατότητα του κάθε παιδιού να ζήσει σα παιδί είναι σπουδαία υπόθεση. Σας ευχαριστούμε από καρδιάς.
Σεβαστοί μας πατέρες. Καταλαβαίνουμε ότι κάθε χρόνο γινόμαστε όλοι μας, αρχηγείο, ομαδάρχες και κατασκηνωτές πιο δύσκολοι και δύστροπο. Παρόλα αυτά εξακολουθείτε να μας ανέχεστε. Σας ευχαριστούμε πολύ.
Αγαπημένοι μας ομαδάρχες σας ευχαριστούμε και εσάς. Μπορεί τα μικρότερα αδέρφια σας να θέλετε να τα πνίξετε στο σπίτι. Μπορεί να μην σηκώνετε ούτε μια κάλτσα στην μάνα σας και να μην ξεκολλάτε από το Internet ούτε για βόλτα. Και όμως τα αφήσατε όλα αυτά και γίνατε άλλοι άνθρωποι εδώ πάνω αφιλοκερδώς για το καλό της κατασκήνωσης.
Τι είναι όμως αυτή η κατασκήνωση που όλους μας μεταμορφώνει;
Τι είναι αυτή η κατασκήνωση που μας σκοτώνει τα καλοκαίρια και μας γεμίζει αδημονία τους χειμώνες;
Τι είναι αυτή η κατασκήνωση, που όταν μας ρωτήσει κάποιος που δεν έχει έρθει, τι βρίσκουμε πάνω σε αυτό τον ξερό βράχο δεν ξέρουμε να του απαντήσουμε;
Εμείς όμως πάνω από 10 χρόνια κατασκηνωτές πλέον μπορούμε πλέον να δούμε, να νοιώσουμε και να απαντήσουμε με καμάρι.
Ναι. Είναι η κατασκήνωση που δεν έχει ούτε θάλασσα ούτε πισίνα, και να τολμήσω να το πω ούτε καν δροσιά. Τι έχει λοιπόν;
Μπορούμε να το νοιώσουμε το βράδυ αργά όταν όλα τα παιδιά πια ησυχάσουν και καθόμαστε μόνοι κάτω από τα αστέρια. Έχει την ισχυρή παρουσία του αποστόλου Παύλου η οποία είναι σαν λεπτή αύρα που μας τυλίγει. Έχει την ψυχή του μακαριστού σεβασμιότατου Ιωάννη που έβαλε τον θεμέλιο λίθο και είμαστε σίγουροι ότι κάθε καλοκαίρι αφήνει τον ουρανό και γυρνάει εδώ μέσα φύλακας άγγελος. Έχει τον σεβασμιότατο μητροπολίτη μας Μακάριο που κάθε απόγευμα τρέχει εδώ πάνω να δει αν όλα πάνε καλά.
Έχει το μικρό εκείνο εκκλησάκι μας που μυρίζει μούχλα και ευλογία. Εχει το σημαιοστάσιο μας που σείεται από Πατρίδα στην έπαρση και την υποστολή της σημαίας μας. Έχει τη τραπεζαρία μας που ταρακουνιέται ολόκληρη από τα τραγούδια μας και τα ατελείωτα σχόλια μας για το φαγητό που μας ετοιμάζει ο Αργύρης ο μάγειρας και οι κυρίες της

κουζίνας.
Έχει το βραδινό προσευχητάρι που ο ουρανός με τα άστρα κατεβαίνει στις καρδιές μας. Έχει τους ζεστούς θαλάμους μας που μυρίζουν ιδρωτίλα και κάτι άλλο. Έχει τις αποθήκες με τι βαλίτσες μας που οι μάνες ας αναρωτιούνται ποια είναι τα καθαρά, ποια τα βρώμικα και χώρια που περίπου τα μισά ρούχα της βαλίτσας δεν είναι καν δικά μας. Έχει το κιόσκι μας με την απίθανη θέα και ηρεμία. Έχει το γήπεδο μας με τα ατελείωτα παθιασμένα παιχνίδια μας.
Έχει το θυρωρείο και τις συστάδες με τα δέντρα. Πόσες αμέτρητες ιστορίες, χαρές, λύπες, συζητήσεις και συγνώμες έχουν ακούσει αυτά τα δέντρα. Ας αναπαύσει ο Θεός τον κύριο Ιντζέ που τα φύτεψε.
Κάθε δέντρο, κάθε θάμνος, κάθε πέτρα αυτού του βράχου έχει την θέση του στη καρδιά μας. Τα έχουμε μετρήσει ατελείωτες φορές ανεβοκατεβαίνοντας σκονισμένοι και ιδρωμένοι.
Αυτός είναι ο τόπος λοιπόν. Και πάνω σε αυτό τον τόπο έρχεται να κλειδώσει ο χριστός και η Ελλάδα. Η θρησκεία και η πατρίδα. Γιατί αυτό που ουσιαστικά μας τραβάει εδώ πάνω είναι ο στόχος, και ο στόχος αυτής της κατασκήνωσης από γεννησιμιού της δεν είναι παρά να γεμίσει τις ψυχές μας με πραγματικές και αιώνιες αξίες. Γιατί μόνο αυτές τις αξίες ζητάει η καρδιά. Γιατί μόνο με αυτές τις αξίες γεμίζει η ψυχή και γίνεται ελεύθερη, χαρούμενη, αισιόδοξη και αγωνίστρια. Γίνεται το άλας της γης. Σήμερα που τα σχολεία μας, μας δίνουν μόνο ξηρή γνώση και τα περισσότερα σπίτια μας ξερές ανέσεις, οι μέρες εδώ στον Άγιο Παύλο είναι η όαση της χρονιάς για τιε διψασμένες ψυχές μας. Είναι η συμπυκνωμένη ένεση χριστού και Ελλάδος που χρειαζόμαστε για όλο το χρόνο.
Είναι και κάτι ακόμα όμως η κατασκήνωση μας πολύ σημαντικό. Είναι οι φιλίες που γεννήθηκαν εδώ πάνω. Φιλίες που που γίνονται παρέες το χειμώνα κάτω. Φιλίες που συνεχίζουν στο πανεπιστήμιο, που μαζεύονται στους γάμους για να χαρούν, στις γιορτές και στα γενέθλια να γιορτάσουν, στις λύπες να προσευχηθούν, να γίνουν κουμπαριές για μια ζωή.
Αυτά και άλλα πολλά θα μπορούσαμε να απαντήσουμε λοιπόν σε κάποιον που αναρωτιέται γιατί τρέχουμε σαν τρελοί μέσα στη ζέστη του καλοκαιριού πάνω σε αυτό τον ξερόβραχο. Θα καταλάβει όμως;
Ειλικρινά. Δεν μας νοιάζει
Μας νοιάζει που καταλαβαίνουμε εμείς.

Σας ευχαριστούμε.